DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 13. JULI 1972

Alo Heinemann
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 79/71

Processprog: Tysk

Angående:

Annullation af Kommissionens afgørelse af 13. januar 1969, subsidiært pålæggelse af Kommissionen at betale sagsøgeren erstatning og at lade ham genindtræde.

Domskonklusion:

1. Sagsøgte frifindes for påstanden om annullation af afgørelsen af 13. januar 1969 vedrørende en »meddelelse om opgørelse af krav på godtgørelse i henhold til artikel 5 i forordning nr. 259/68«.

2. Kommissionen for De europæiske Fællesskaber tilpligtes fra sagsøgerens fyldte 55. år til hans fyldte 60. år at betale ham en månedlig ydelse svarende til de pensionsydelser, som han havde haft ret til, såfremt han havde været omfattet af artikel 5, stk. 7, fjerde afsnit i forordning nr. 259/68.

Generaladvokatens forslag til afgørelse:

Den af Heinemann nedlagte principale påstand bør afvises fra realitetsbehandling. Den subsidiære påstand om erstatning kan påkendes og bør tages til følge.

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber bør tilpligtes fra sagsøgerens fyldte 55. år til hans fyldte 60. år at betale ham en månedlig ydelse svarende til de pensionsydelser, som han havde haft ret til, såfremt han havde været omfattet af artikel 5, stk. 7, fjerde afsnit i forordning nr. 259/68.

Sammendrag

1. Retsakt fra en institution — gyldighed — udsættelse — betingelser

2. Tjenestemænd — erstatningssøgsmål — karakter — formål — grundlag (Tjenestemandsvedtægtens artikel 91)

3. Tjenestemænd — administrationens fejlagtige oplysninger — tjenstlig fejl — fravær

4. Tjenestemænd — administrationens fejlagtige oplysninger — forsinket berigtigelse — tjenstlig fejl

1. Administrationen kan kun udsætte retsvirkningerne af en fra sig selv hidrørende retsakt ved en erklæring, der klart og utvetydigt viser dens vilje hertil.

2. Erstatningssøgsmålet er et selvstændigt retsmiddel, som er underlagt betingelser, der er tilpasset dets formål, og det tager ikke sigte på ophævelsen af en bestemt afgørelse, men på dækning af skade, som forårsages af en institution under udførelsen af dens hverv. For at et erstatningssøgsmål kan anses for at have fornødent grundlag, skal det være bevist, at sagsøgte er ansvarlig for en tjenstlig fejl, som har tilføjet sagsøgeren en virkelig og allerede indtrådt skade.

3. Principielt udgør en ukorrekt fortolkning af tjenestemandsretlig bestemmelse ikke i sig selv en tjenstlig fejl. End ikke hvis administrationen opfordrer de pågældende til at søge oplysning hos de kompetente tjenestegrene, består der nødvendigvis en pligt for administrationen til at garantere, at de givne oplysninger er korrekte.

4. Den omstændighed, at ansættelsesmyndigheden forsinker berigtigelsen af de fejlagtige oplysninger til efter det tidspunkt, hvor de pågældende skal beslutte sig på området, udgør en tjenstlig fejl, som medfører ansvar for Fællesskabet for virkningerne af disse fejlagtige oplysninger.